Ч. 181 Второк 13 (25) серпня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвіка Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Посольске справоздане пос. Барвіньского.

З Залозець одержали ми слідуючу допись: Дня 20 серпня мали виборці судового повіта залозецкого нагоду пізнати і оцінити діяльність Вп. п. Александра Барвіньского, свого посла до Ради державної і Сойму краєвого. Час жнив, отже і найбільшої працї в поли, не здержав селян виборців, котрі і з дальших місцевостий повіта численно прибули до Залозець, щоби почути, як поняв і справами їх в Радї державній і Соймі краєвім занимав ся п. посол. Духовеньство обох обрядів і інтелїґенция місцева та замісцева явилась на зібраню також досить численно, а просторі салї уряду громадского ледво помістили зібраних. Пан посол привитав виборців в рускій і польскій мові а зібрані через акламацию вибрали о. декана Кулицкого з Маркополя на предсїдателя, п. Михайла Чеховича міщанина з Гаїв залозецких на заступника предсїдателя а п. Стефана Ходоровского управителя школи в Залізцях на секретаря. Опісля п. посол більше як в двогодинній мові, поважно, лагідно і щиро представив свою діяльність в Радї державній, Делеґациях і Соймі краєвім. Порушив всї справи, які живо обходять селян, а котрі суть знані з бесїд посла в Радї державній, Делеґациях і Соймі краєвім, обговорив і пояснив яке становище займає, де ходить о справи селян і промисловців та руского народу взагалї, як чинний бере уділ, ставляючи відповідні внесеня, або промавляючи за справою. В діяльности посла в Радї державній взагалї а в справі руского, сільского народу і єго жадань в особенности, пізнали виборці, що мають заступника, не лиш щиро занявшого ся їх справами, але також що посол їх єсть чоловіком надзвичайної працї. То щире занятє посла справами селяньства, промисловців і народу руского оказують вже здобутки, які селяни і нарід рускій осягнули на ниві руского язика і в справах економічних. Працї посла в комісиї петицийній, санїтарній і шкільній, бесїди виголошені в Радї державній, Делеґациях і Соймі краєвім, а все то в справі селяньства і руского народу, доказали доволї єго змаганя, то-ж зібрані виборці пізнали зичливість свого посла для селяньства і народу руского, оцїнили хосенну єго діяльність а свою згоду і признанє оказували грімкими окликами „славно“, „дуже красно“ і т. п.

Виборці представивши вкінци свому посолови потреби тутешної околиці і желаня поодиноких громад, на внесенє виборця, селянина з Голубиці виказали одноголосно свому заступникови довірє, просили щоби і дальше їх справи підпирав і попращали єго зичливо відспіванєм „Многая лїта“. Начальник громади Залозець дав в імени ради громадскої в честь Високоповажаного посла обід, на котрий запросив представителїв духовеньства, місцевої інтелїґенциї і виборців.

Революцийний рух в Ішпанїї.

І Ішпанія має свою Крету, хоч далеко від Европи, аж на американьских водах. Але хоч і як далеко остров Куба від Ішпанії, то все-таки робить їй майже такий самий клопіт, як Крета Туреччинї і бодай чи Ішпанія не знаходить ся нинї в такім самім положеню, як Туреччина. Щастє лиш, що на піринейскім півострові крім Ішпанців і Портуґальців та не входячих майже в рахубу Басків нема більше народів, а то Европа мала би тут таку саму роботу, яку має нинї на балканьскім півострові. Але мимо того хто знає чи незадовго не прийде ся великим державам европейским займати ся ішпаньскими справами в подібний спосіб, як нинї займають ся справами турецкими.

Ішпанія, котрої власть сягала колись далеко поза остров піринейский не лиш в самій Европі, але аж до Азиї і Америки, переходить вже від давна той розкладовий процес, який переходить і Туреччина. В Европі стратила она вже давно свою силу і своє значінє; Ішпанія обмежила ся тут лиш на свою посілість национальну на сам півостров піринейский, та на невеличкі кольонїї в північній Африці положені в найблизшім єї сусїдстві. Але остались їй були ще великі і дуже важні кольонїї в Азиї і Америцї, котрі становили правдиве єї богатство. Без тих кольоний Ішпанія не мала би нї найменшого значіня, підупала би економічно до крайности, а то здаєсь грозить їй вже тепер таки на добре.

Перла Антиллїв, остров Куба, так як би вже й не належав до Ішпанїї. На тім найбільшім і найбогатшім острові зі всїх Антиллїв веде ся вже від кількох лїт завзята борба против Ішпанїї і абсорбує всї сили Ішпанїї. Висилано вже кілька разів на остров навіть досить великі армії, висилано що найлїпших генералів, але то все не помогло нїчого принесло ще лиш конфлїкт з Америкою. Революция лютить ся там і дальше не без впливу і небезпечних наслідків на сам материний край і на другі ко-

---

54)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна

(Дальше).

Край, що простягав ся від Альп був рівний і легко похилений ід всходови. Одностайність краєвиду переривали лише денеде порозкидані громадки мімозів, евкаліптусів і ріжних ґумових дерев. Ґрунт був всюди покритий кущами „ґастрольобіюм“ з ясними цьвітами. Дорогу часто перерізували невеличкі потоки, оброслі ситником. По найбільшій части переїзджали їх подорожні в бріт. Коли до них похід наближав ся зривали ся і відлїтали стада дрохв і казуарів. Канґури перескакували через корчі як ґумові мячі. Але нікому не прийшли на гадку лови, тим більше що конї упадали вже майже від утоми.

Воздух був душний від великої спеки і пересичений електричностию. Люди і зьвірята чули єї вплив, отже ішли все на перед не звертаючи на нїщо инше уваги. Лише голос Ертона, що накликував помучені воли, переривав деколи мовчанє.

Від полудня до другої години переїздили подорожні дуже цікавий ліс папороти, котрий був би певно зачудував людий, менше утомлених трудами подорожи як они. Ті ростини мали в повнім розвитку майже до трийцятьох стіп височини. Конї і їздцї пересували ся свобідно попід їх нависле галузє, а часто острога забрячала ударивши о їх деревний пень. Під тою непорушною покривою був приятний холод, на котрий нїхто не жалував ся. Лише Паґанель, що обявляв на вні то що в нїм діяло ся, висказував своє вдоволенє так голосно, що аж стада папуг какатоес зривали ся з приглушуючим криком.

Ґеоґраф все видавав оклики зачудованя і радости, коли в тім нагле побачили єго товариші, що він захитав ся на кони і упав на землю. Чи він зімлїв, чи може постиг єго сонїшний удар?

Всї побігли до него.

— Паґанель, що вам? — крикнув льорд Ґленарван.

— То, що не маю вже коня — відповів Паґанель — добуваючи ноги з стремен.

— Як то, ваш кінь?

— Здох, перун єго поразив, так як коня Мільреді'ого.

Ґленарван, Джон Менґлїс і Вільсон оглянули коня. Паґанель говорив правду — єго кінь не жив.

— То дивна річ — сказав Джон Менґлїс.

— Справдї дивна — пробурмотїв майор.

Ґленарвана сильно вразила та нова пригода. Тяжко було гадати, щоби найти инші конї в тій пустини, а як яка зараза панує тут на конї, то вкінци тяжко буде дальше їхати.

До вечера ще більше впевнили ся всї о якійсь заразї; третий кінь упав під Вільсоном, а що гірше упав також один віл, запряжений до воза. Так лишило ся всего три воли і чотири конї.

Положенє ставало чим раз труднїйше. Їздцї позбавлені коний мусїли рішити ся іти пішки. Не один з австрийських торговців худоби, заки став мілїонером переходив ту пустиню так само. Але як прийде ся покинути віз, що тодї стане ся з женщинами? Чи будуть они могли перейти тих сто двайцять анґлїйских миль, що дїлять їх від заливу Твофольд?

Джон Менґлїс і Ґленарван оглянули уважно конї, що полишили ся при житю може удалось би не допустити до нових пригод. Але по найсовістнїйших оглядинах не добачили нїяких познак недуги. Ті конї були цілком здорові і зносили з рідкою витревалостию труди подорожі. Ґленарван мав надію, що вже нї один з них не упаде жертвою тої дивної пошести.

Такої самої гадки був і Ертон, що цілком не умів пояснити причини тої наглої смерти зьвірят.

Виправа їхала дальше. Ті що ішли пішки присїдали на віз, коли були сильно потомлені. За цілий день уїхали ледве десять миль. Вечером дано знак до випочинку — розложено ся табором і ніч перейшла спокійно під розлогою громадою великаньских папоротий, поміж котрями перелїтали величезні лилики, звані в Австралії лїтаючими лиликами.

День 13 січня перейшов щасливо, вчерашні випадки не повторили ся. Санїтарний стан виправи був дуже вдоволяючий. Конї і воли весело повнили свої обовязки. Сальон леді Єлени був дуже оживлений, з причини чим раз біль-

льонії. Кубайскі ворохобники забрались на добре до діла і видко, хотять за всяку ціну відорвати остров від Ішпанії; не перебирають длятого в средствах. Здаесь, що їх то ділом есть, що Ішпанія знайшла ся тепер майже в безвихіднім положеню і знаходить ся в передодни великої катастрофи.

В самій Ішпанії проявив ся тепер дуже небезпечний рух, котрий офіцияльно звуть анархістичним. Але то певна річ, що то рух революцийний маючий на цїли зробити з Ішпанії републику, котрий викликали приятелї кубайских ворохобників. Рух той проявив ся скрізь по великих містах Ішпанії і, як звістно потворили ся навіть формальні ватаги, котрі збройною рукою стали виступати против ішпаньских властий. Рух той мав на цїли поки що не допустити до того щоби з Ішпанії висилано більші віддїли войска на Кубу. То по части і осягнено, бо скрізь по Ішпанії заворушило ся і правительство змушене напружати всї сили, щоби удержати порядок. Вчера прийшло у Валенциї таки до грізних розрухів, в котрих женщини відограли не послідну ролю. З Валенциї мало відходити войско на Кубу. В порті зібрало ся множество женщин, щоби не допустити сїсти войску на кораблї. З того прийшло до формальної баталії поліциї з жінками.

Але навіть непокої в самій Ішпанії нїчим против того факту, що на Филипиньских островах викрито широко розгалужений заговір маючий на цїли відорвати і сї острови від Ішпанії та утворити з них окрему державу. Правительство ішпаньске есть того переконаня, що й сей заговір лиш дїлом кубайских ворохобників. Так отже настала для Ішпанії тяжка криза. Дома настав неспокій і проявив ся републиканьский рух а найбільші і найбогатші кольонії готові відорвати ся від матерного краю. До того висуває ся наперед ще й марокканьска справа, котру скорше чи пізнїйше треба буде конче залагодити. Супротив того всего стоїть Ішпанія безсильна і коли розкладовий процес буде й дальше іти в такій мірі як доси, то незадовго з могучої колись і гордої держави ішпаньскої готова остати ся лиш мала і слабосильна република обмежена лиш на свою національну посілість на піринейскім півострові.

Новинки.

Львів дня 24 серпня 1896.

— **Роковини уродин Є. В. Цїсаря** обходжено в нашім краю — як ми вже доносили — дуже торжественно у всїх містах, місточках і селах. Додатково належить згадати, що міста Борщів, Чесанів, Долина, Городенка, Гусятин, Новий Торг і Товмач устроїли в день перед уродинами Є. Величества ілюминацию, а в Золочеві і Жидачеві роздано запомоги войсковим інвалїдам. В Золочеві одержало пятьох інвалїдів по 25 зр. з фундациї бл. п. Андрейского, а в Жидачеві удїлено одному інвалїдови 25 зр. з галицкого фонду войскових інвалїдів.

— **Іменованя.** Ц. к. Дирекция скарбу іменувала практиканта цлового Фел. Прохаску цловим поборцем.

— **Архимандрит Іларіон Филипович** в Сучавици на Буковинї одержав від Є. В. Цїсаря комтурний хрест ордеру Франц-Йосифа. Про се відзначене пише черновецка „Буковина“: „Впр. о. архимандрита Филиповича знає цїла буковиньска Русь яко непохитного характером чоловіка, що за часів найстрашнїйших переслїдовань православних Русинів не спроневірив ся своїй народности задля осягненя висших відзнак. Впр. о. архимандрит все остав вірним на своїм високім становиску церковнім, не подавав ся до сеї хвилї і не подасть ся нїколи до кінця свого житя. Висока відзнака, якої удостоїв наш Найяснїйший Монарх впр. о. архимандрита, е добре заслуженою нагородою за витревалість при своїх ідеалах, е заразом заслуженою радостию цїлого руского народу на Буковинї, а також доказом, що Найяснїйший Монарх уважає таке високе становиско церковне за згідне з щирою працею для свого народа. Сей новий доказ високої ласки зі сторони Найяснїйшого Монарха нехай буде цїлому рускому православному духовеньству запорукою, що праця для народу нїколи не шкодить сповнюваню обовязків. Складаючи впр. о. архимандриту найсердечнїйші желаня з нагоди сего високого відзначеня, ми бажаємо впр. достойникови, щоб він тїшив ся сим найновійшим добродійством нашого Найяснїйшого Монарха ще довгі а довгі лїта!“

— **Срібний хрест заслуги.** В Вельополи, ропчицкого повіта, відбуло ся дня 15 с. м. торжественне вручене срібного хреста заслуги жандармови Витовтови Вербицкому, відзначеному Є. В. Цїсарем за уратоване людского житя з полумїни. Торжество відбуло ся в присутности представителя староства, віцепрезеса ради повітової, кількох сьвященників і численної інтелїґенциї. З причини припадаючого рівночасно відпусту, зібрало ся кілька тисячів народу. По торжественім богослуженю вручив хрест відзначеному поручник жандармериї Шольц, а секретар староства п. Дереновский виголосив відповідну промову.

— **Сильна буря** зі зливою і громами навістила нинїшної ночи місто Львів і околицю. Злива навертала на кілька опадів і гревала з малими перервами від вечера аж майже до 1-ої години в ночи.

— **Вписи учеників до ц. к. академичної (руской) ґімназиї** у Львові будуть відбувати ся в днях 29, 30 і 31 серпня від год. 9—12 перед пол. і від 3—5 попол.

— **Память 300-лїтних роковин унії берестейскої** обходжено в Бориничах, повіта бобрецкого, а декаиата ходорівского, в днях 16, 17 і 18 с. м. До звеличаня торжества — як пишуть звідтам — причинив ся Впр. крил. др. Й. Левицкий зі Львова, виголосивши дві проповіди. Кромі того проповідали: о. І. Кмицикевич місто декан ходорівский і парох з Фраги, о. В. Дилиньский з Ляшок, о. М. Струтиньский з Цеброва і о. Піджарко з Гаїв коло Львова, бувший сотрудник в Бориничах. Участь народу в сїм триднєвнім торжестві була велика.

— **Пригоди на провінциї.** В часї бурі ударив в Ботельці, турчаньского повіта, грім в смереку, під котрою схоронило ся двоє дївчат і убив їх на місци. — В Акрешорах, коломийского повіта, повісив ся Авраам Дрезнер, шинкар з Космача, 63-лїтний і отець 7 дїтий. Причиною самоубийства мали бути лихі відносини маєткові. — В ц. к. уряді почтовім в Залїщиках в ночи з 18 на 19 с. м. отворив якийсь невислїджений злодїй витрихом двері від бюра, розбив замки при зелїзній скрини і забрав звідтам гроші і марки вартости 151 зр. 33 кр. Власти зарядили строге слїдство.

— **Огні.** Передвчера над раном згоріла у Львові фабрика кафлїв п. Левиньского. Огонь був дуже сильний і сторожи пожарній не удало ся нїчого виратувати. Шкода має виносити около 20.000 зр. Причина пожару незвістна, але догадують ся, що котрийсь з робітників запустив огонь через неосторожність. — В Ниговичах, рудецкого повіта, згоріли дня 14 с. м. три селяньскі заго-

---

шого наплилу „гостий“. Пан Ольбінет був невтомимий в роздаваню холодячих напитків так потрібних при трийцятьстепенній спекї.

Пішов цїлий півбочок шкотского пива; всї подорожні згодили ся, що Борклей, котрий то пиво виробляє есть найславнїйшим чоловіком в цїлій Великій Британії, більшим навіть від Велїнґтона, що не робив нїколи такого доброго пива. Може бути що в тім відгравала ролю і власна любов Шкотів. Паґанель пив богато, а ще більше розмавляв о всїляких річах зі всїми.

Здавалось би, що так добре начатий день повинен би рівно добре закінчити ся. Уїхано добрих пятнайцять миль по гористім і червонавім ґрунтї. Всьо велїло припускати, що ще того самого вечера подорожна дружина буде ночувати над берегами ріки Снови, великої ріки, що впадає до Тихого океана в полудневій части провінциї Вікториї. Вскорі віз в'їхав на широкі ровени чорнозему поміж гущавину буйних трав. Під вечер мрака, що появила ся на овиді вказувала біг ріки Снови. На закрутї дороги, поза невеличким горбком виднїв лїсок високих дерев. Ертон справив воли вже добре утомлені поміж пнї дерев і вже виїздив на край лїса в віддаленю пів милї від ріки, коли нагле віз запав до половини колїс.

— Осторожно, бачність! — крикнув він на їздцїв, що їхали зараз за волом.

— Що такого? — спитав Ґленарван.

— Ми загрязли — відповів Ертон і голосом та батогом став поганяти воли, що стоячи до колїн в болотї не могли рушити з місця.

— Переночуймо тут — сказав Джон Менґлїс.

— То буде найлїпше — відповів Ертон. — Завтра за дня лекше собі порадимо.

Ґленарван згодив ся на то.

Ніч зробила ся нагле, по дуже короткім смерку; однако горячо не зменшило ся. Воздух був душний. На овиді вказували ся від часу до часу блискавиці, що показували на далеку бурю.

Прилагоджено ся на скорі до нічлїгу і хоч віз застряг користовано ся ним. Темний звід великих дерев засланяв шатро; подорожні добре розмістили ся, колиб їм тілько не перешкодила злива.

Ертон з немалим трудом вспів витягнути свої три воли з трясависка, в котрім бідні звірята застрягли аж по черева. Кватирмайстер уставив їх разом з чотирма кіньми і не позволив нїкому вибирати для них паші. Впрочім треба признати, що він умів ходити коло того, а того вечера Ґленарван замітив, що займав ся худобою ще ревнїйше як звичайно і був єму щиро вдячний за то, бо знав що то річ великої ваги доглядати і щадити до дальшої дороги такі потрібні сотворіня.

Тимчасом подорожні в'їли свою скупу вечерю. Спека і утома відбирали їм охоту до їди, потрібували більше сну як виичинку. Леді Єлена і міс Ґрант попращали своїх товаришів і пішли на своє звичайне місце на вові. Мужчини-ж одні втиснули ся під шатро, инші лягли під деревами на траві.

Поволи заспали всї глубоко. Густі хмари що закривали небо збільшали ще темноту ночи. Найменший вітрець не відсьвіжував воздуха. Тишину ночи переривав лиш голос зозулї австралїйскої.

Около одинайцятої години, по короткім, тяжкім і неспокійнім снї, майор пробудив ся. Напів примкнені ще очи єго вравило сьвітло, що мигало між деревами. То було щось таке немов біла плахта, що миготїла як вода на поверхни, Мек-Небс гадав зразу, що то пожар, що іде по земли.

Він встав і наблизив ся до лїса, але дуже здивував ся, коли побачив, що то було цїлком природне явище: величезний простір пороcлий грибами видавав то фосфоричне сьвітло, сьвітячі бородавки тих ростин блищали досить ясно серед нічної пітьми.

Несамолюбний майор хотїв іти збудити Паґанеля, щоби він оглянув на власні очи то явище, коли несподївано задержала єго инша річ.

Фосфоричний блеск освічував лїс на просторі півмилевім і майорови здавало ся, що бачить як якісь тїни скоро пересувають ся по осьвітленім березї лїса. Чи може око єго милить? Мав би то бути простий привид в наслїдок сонности?

Мек-Небс положив ся на земли і вдивляючи ся довго а уважно в одно місце, побачив виразно кількох людий, котрі нахиляючи ся часто, глядали на земли ще сьвіжих слїдів.

Треба було довідати ся, чого ті люди хотїли!

Майор не вагував ся, що має зробити. Не розбуджуючи своїх товаришів, немов дикий степовик посунув ся на череві до тих людий і сховав ся в буйній траві.

XIX.

Справа прояснює ся.

То була страшна ніч. Около другої години над раном настав зливний дощ і падав аж до дня. Шатро не могло заслонити мужчин, що в нїм спали перед зливою і тому Ґленарван та єго товариші глядали захисту на вові. Нїхто не спав, цїла ніч зійшла на розмові то о тім то о сїм. Лише майор, котрого короткої неприсутности нїхто не замітив, слухав і не говорив нїчого. Страшна злива не переставала, побоювано ся, щоби ріка Снови не вилила та не затопила вова. Мільреді, Ертон і Джон Мен-

роди. Шкода 1000 зр. — В Ляшках, того-ж повіта, вибух огонь дня 19 с. м. і наробив шкоди на 1500 зр. Всї погорільцї були обезпечені. — Зі Скваряви, в повітї золочівскім, пишуть: Дня 17 с. м. вибух тут перед 9 годиною рано огонь в стодолї Дмитра Ґурского, а від неї заняли ся будинки двох сусїдів, его рідних братів. Ратувати не було кому, бо все порозходило ся в поле на роботу, а лишили ся лиш малі дїти. Всїм трем братам згоріли цїлком всї господарскі будинки враз із зібраним збіжем та сїном; двом з них лишив ся лише зруб з хати, а одному якось цїла хата. Огонь здає ся був підложений, а підозріне впало на одного 13-лїтного чужого хлопця, що завчасу, засмакував вже в „папіросах“. Погорільцї були всї три обезпечені, але все таки шкоди мають більше як на три тисячі зр. — В Перемишли згоріла в ночи з 14 на 15 с. и. стодола на фільварку Бенедиктинок при ул. Свято-Івяньскій. Огонь був дуже грізний, а шкода велика, бо стодола і збіже були необезпечені. — Дня 15 с. м. знищив огонь в Вижници на Буковинї кільканайцять домів в найблизшім сусїдстві греко-правн. церкви. Причина огню незнана.

— **Про огонь у Фразї** пишуть нам: Дня 18 с. м. около 4 год. по полудни згоріло 8 загород господарских, а іменно Ілька Любицкого, Василя Думи, Николи Стахова, Івася Думи, Гринька Решітника, Пилипа Тимкового, Петра Думи і Федя Мелимуки, а лише одна загорода П. Тимкового була обезпечена. Шкода виносить около 8000 зр. Заким прибула сторожа пожарна з Підкаменя, вже 8 загород було обнятих огнем. Огонь підложили малі дїти.

— **Обманьство.** До Чернівців приїхав перед кількома місяцями Авґуст Герман і оголосив в часописах, що піднимає ся по знижених цїнах робіт при заведеню водопроводів і каналїзациї. Герман взяв собі до помочи в бухгалтерию Якова Ґросберґа і взяв від него кавцию в сумі 400 зр. Окрім того він згодив ся у кількох властителїв реальностий на роботу і взяв від них завдаток. Минав один місяць за другим, а Герман не розпочинав роботи. Се стало людям підозріне і они домагали ся як найскоршого переведеня замовлених робіт. Герман вислав тихцем женщину, що ей подавав за свою жінку, до Відня, а минувшої пятниці виїхав тайком сам з міста і доси не вернув. Аж тепер здогадали ся надуті властителї реальностий, що мали дїло з звичайним шахраем і зробили донесене до суду. Поліция старає ся на дармо від кількох днів вислїдити, куди поїхав Герман.

— **Злодій під опікою матери.** Перед роком втїк з черновецкого кримінальу Іван Длужаньский, котрого засуджено за крадїж на один рік вязниці і поліция доси не могла его спіймати. У вівторок явили ся в помешканю судового радника Калитовского, котрий вів розправу против Длужаньского, елеґантно убраний злодїй з якоюсь панею. Радник Калитовский пізнав в особі тої пані матір злодїя Длужаньского і спитав, чого бажає. А она добродушно каже: „Прошу, я привела свого сина, що утїк перед роком з кримінальу. Як обіцюєте, що не будуть его бити, то він вертає до кримінальу; але як не обіцюєте, то ми забераємо ся і ви его нїколи не побачите“. Радник Калитовский очивидно зараз обіцяв і відвів гарного пташка до осиротілої кримінальної келиї.

— **Вінчанє з власною жінкою.** Славний подорожник Фрітйоф Нансен, о котрім тепер тілько пишуть, єсть дуже осторожним і практичним чоловіком. Вибираючи ся в подорож до бігуна був приготований на то, що може нїколи не верне, тому хотїв забезпечити і жінку від сумних і неприємних наслїдків, колиб він помер а її прийшло ся в непевности ждати. Отже вибираючи ся в дорогу розвів ся з жінкою, аби на случай его смерти, могла она вдруге, колиб схотїла, вийти замуж. Без розводу жінка того не могла би зробити, бо навіть і по кільканайцятьох лїтах не було би певности, чи Нансен жиє, чи умер, а бодай не було би урядового акту его смерти, без котрого не міг би сьвященик жінки его звінчати з иншим. Після умови мала жінка надїяти ся повороту Нансенового до пятьох лїт, а коли-б до того часу не вернув, то мало бути ознакою, що він не жиє. Тепер має Нансен знов повінчати ся з жінкою. Многі люди роблять Нансенови докір з того поступку, кажуть, що він не повинен був розводити ся, а жінка не повинна була розводу приймати, однако другі говорять, що они обоє люблять ся і Нансен взяв розвід перед подорожию, лише з любви до жінки, бо она бідна і на случай его смерти не мала би з чого жити, коли-б другий раз не віддала ся.

— **Нагороджена побожність.** До телеґрафічного уряду в Б. прийшов онёгди один пан і подав таку телеґраму: „О. Николай Харина в С. — 3. посл. ап. Ів. в 13 і 14.“ Урядник вправдї не тямив, що стоїть в 13 і 14 стихах третого посланія апостола Івана, однак прийшовши домів, зараз туди заглянув і ось що знайшов. Вірш 13: „Я мав богато писати, та не хочу до тебе писати чорнилом і пером“ — а вірш 14: „але я надїю ся, що скоро тебе побачу і ми поговоримо устно з собою“. Отже добрий знавець біблїї заощадив собі таким способом кілька крейцарів, бо скоротив телеґраму. Побожність виплатила ся.

— **„Порядний“ злодїй.** Панови К. в Чернівцях пропала в маю загортка з хати, в котрій він лишив вікно отворене до 11-ої год. в ночи. Всякі пошукуваня поліциї були дaремні; аж вчера дістав п. К. свою загортку почтою, а в пакунку був лист більше-менше такого змісту: „Ви, пане, були неосторожні і лишили вікно отворене; я знав, що вас нема дома, а що потребував гроший, то позичив собі па якийсь час вашу загортку. Тепер надходить осїнь, тож відсилаю вам вашу загортку. Заразом прошу вас не переслїдувати мене поліцию; для мене най буде карою страх, який я перебув через три місяцї“. П. К., рад, що дістав назад свою майже нову загортку, казав поліциї як стій застановити пошукуваня за „порядним“ злодїєм.

— **Померли:** Олга Лїщиньска, жена о. Ів. Лїщиньского, пароха в Команчи, перемиской епархиї, дня 20 с. м., в 60-ім році житя; — о. Антін Дуркот, завідатель Скородна, затварницкого деканата, дня 17 с. м., в 25-ім році житя, а 2-ім сьвященьства.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Авсзе 24 серпня. Старший маршалок двору ґр. Антін Сечен помер вчера нагло на удар серця.

Ішль 24 серпна. Є. Вел. Цїсар виїхав вчера окремим поїздом до Відня.

Льондон 24 серпня. Бюро Райтера доносить з Кандиї, що дня 21 с. м. напало 3000 ворохобників на кількадесять магометаньских сїл убили богато магометан, спалили 29 місцевостий і займили тисяч штук худоби.

Мадрид 24 серпня. В цїлій Іспаниї предпринято средства осторожности против ширеня анархістичних відозв. В Барцельонї відбула ся ревізия в анархістичній друкарни і арештовано двох людий.

Атини 24 серпня. З Аєті доносять, що Порта заявила російскому амбасадорови в Константинополи, що пристає на предложеня держав европейских в справі Крети з виїмкою лиш що-до независимости судівництва.

Баляса-Дярмат 24 серпня. Страшенна буря минувшої ночи наробила тут величезної шкоди; вихор повиривав дерева з корінєм і позривав дахи з домів. Буря розгонила войско, що було як-раз на маневрах, богато вояків покалїчило а одного капраля убило якесь дерево.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

глїс пішли подивити ся на воду в рїцї і вернули перемоклі до нитки.

Вкінци надійшов день. Дощ вправдї перестав, але сонїшне проміне не могло ще передерти ся крізь густі хмари. Широкі калужі жовтавої води, мутної і смердячої, розлили ся довкола по земли. Теплі випари, що добували ся з землї повної води, наповняли воздух нездоровою вогкостию.

Ґленарван займив ся насамперед вовом, бо то уважав за найважнїйшу річ. Він цїлий загряз в липкій глинї. Переду цїлком не було видко, а зад запав в болото аж по оси. Щоби добути той тягар з западнї мало було сил всїх подорожних, їх коний та волів.

— На всякий спосіб треба спішити ся — говорив Джон Менґлїс — бо як глина засхне то буде ще тяжше порадити.

— То спішім ся — сказав Ертон.

Ґленарван, два моряки, Джон Менґлїс і Ертон пішли до лїса, де худоба ночувала.

Був то понурий лїс високих, всхлих ґумових дерев, рідко розсїяних і вже від давна обдертих зі шкіри. Они стреміли на двіста стіп високо і з своїм безлистним галузєм подабали на кістяки. Нї одна птиця не гнїздила ся на тих наводздушних кістяках, нї один листок не колисав ся на тім сухім галузю, що скрипіло за кождим подувом вітру. Не знати що викликує в Австралїї то досить часте явище, що цїлї лїси усихають, немовби на них найшла пошесть. Навіть найстаршi Австралїйцї, анї їх предки, що від давна спочивають серед тих кладовищ, не бачили нїколи тих дерев зеленими.

Ґленарван ідучи споглядав на сїре небо, на котрім відбивали ся найменші галузки ґумових дерев. Ертон здивував ся не найшовши волів і коний в тім місци, на котрім їх вчера полишив; спутані звірята не могли самі надто віддалити ся.

Глядано їх в лїсї, але там їх не було. Занепокоений Ертон повернув над берег ріки Снови, зарослий чудесними мімозами. Закликав їх як звичайно, але дармо. Кватирмайстер сильно заклопотав ся, а всї дивили ся на себе занепокоені.

Минула година на даремних гляданях і Ґленарван мав вже вернути до воза, коли нагле доніс ся до них якийсь голос немов би кінь ірзав, а відтак роздав ся рик вола.

— Там суть! — крикнув Джон Менґлїс, передираючи ся через гущавину ґастролюбіюм, досить високого, щоби в нім могло укрити ся стадо.

Ґленарван, Мільреді і Ертон поспішили за ним і скаменїли.

Два воли і три конї лежали розпростерті на земли. Їх трупи вже застили, а стадо виголоднїлих круків лїтало поміж мімози, раде з такої несподїваної добичі

Всї споглянули по собі, а Вільсон страшенно закляв, бо не міг здержати свого обуреня.

— Дай спокій Вільсоне — сказав льорд Ґленарван, що ледве сам здержував ся — то нїчого нам не поможе. Ертоне відведїть вола і коня, треба буде з ними радити собі як можна.

— Коби лише віз був так глубоко незапав ся — сказав Джон — то той кінь і віл були би по́новли дотягнули его до побережа. Отже насамперед треба добути той проклятий віз.

— Будемо пробовати Джоне — відповів Ґленарван. — Вертаймо до табору, бо там вже певне непокоять ся, що нас так довго нема.

Ертон і Мільреді розпутали вола і коня і всї вернули понад берег ріки.

(Дальше буде).

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсі даним найдокладнійшим, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові
4½% листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
4½% листи Тов. кредитового земс.
4½% листи Банку краєвого
4% листи Банку краєвого
5% облїґациї комунальні Банку крає.
4½% пожичку краєву галицку
4% пожичку краєву галицку коронову
4% пожичку пропінацийну галицку
5% „ „ буковиньску
4½% пожичку угорскої желізної дороги державної
4½% пожичку пропінацийну угорску
4% угорскі Облїґациї індемнїзацийні
і всїлякі ренти австрийскі і угорскі,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цїнах найкористнійших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученєм коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-dy

може лише се бюро анонси приймати.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всі дневники

по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові улиця Кароля Людвика число 9, приймає абонамент на всі дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.